



Arrest

nr. 225 057 van 21 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2018 werd ingediend door de genaamde:

(...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 06.07.2018, en na indiening, gevolgd door een positieve adrescontrole op 21.07.2018, waarvoor op 27.07.2018 een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde elementen, dient opgemerkt te worden dat uit de aanvraag niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van de aanvraag horen. Art. 9 bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat slechts in buitengewone omstandigheden een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend mag worden in België, meer bepaald bij de burgemeester van de woonplaats waar de vreemdeling verblijft. Derhalve dient er een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden die de ontvankelijkheid uitmaken en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009) Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. In casu wordt echter vastgesteld dat de raadsheer van de betrokkene dit onderscheid niet (volledig) respecteert, daar hij heeft nagelaten om een duidelijke tweedeling te hanteren.

De elementen van integratie, waaronder onder meer

- de duur van haar ononderbroken verblijf sedert 21.10.2010,*
- haar geponeerde inzet om zich in te werken in onze samenleving,*
- de gevolgde Nederlandse taallessen (niveau Breakthrough dd. 21.06.2012),*
- haar inburgeringsattest, inburgeringscontract en het attest van de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie,*
- haar werkbereidheid in een knelpuntberoep, wat de Belgische maatschappij ten goede zou komen,*
- haar inschrijving bij de VDAB en een aantal openstaande vacatures,*
- de tewerkstellingsbelofte die ten opzichte van haar werd genomen door een potentiële werkgever van zodra zij over legaal verblijf zou beschikken, alsook een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor haar als productiemedewerkster wat betreft het uitbenen van kippenbouten, aanmaken van spiesen etc.) uitgaande van hetzelfde bedrijf dd. 19.02.2018*
- een elftal steunverklaringen van o.a. vrienden, kennissen, burens, leerkrachten, o.a. van burger die elke maand met 500 euro steunt,*

kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet ten gronde worden ingegaan op de elementen ten gronde.

De betrokkene wist dat immers dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Uit wat verder volgt, blijkt dat de verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de duur van haar ononderbroken verblijf door het opstarten van een veelvoud van procedures.

Zij heeft zich namelijk tot 3 keer toe kandidaat vluchteling verklaard, zonder het Belgische grondgebied te hebben verlaten tussen de procedures door.

1/ Haar asielaanvraag dd. 21.12.2010, dat ze baseerde op de vermeende problemen van haar broer en diens schoonbroer, werd op 29.06.2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen.

De duur van deze procedure – namelijk 1 jaar 6 maanden en 8 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Vervolgens werd zij op 11.07.2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (verder afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies met een termijn van 30 dagen, haar betekend dd. 16.07.2012. De betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel en verblijft sindsdien op illegale wijze in België.

2/ Inzake haar 2de asielaanvraag dd. 30.12.2013 heeft de bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) dd. 24.01.2014, na onderzoek, een gemotiveerde beslissing genomen tot niet in overwegingneming van een meervoudige asielaanvraag. Deze weigeringsbeslissing werd haar betekend dd. 27.01.2014.

De verzoekster werd dd. 29.01.2014 nogmaals het voorwerp van een BGV, de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 7 dagen, haar betekend dd. 03.02.2014. Moedwillig negeerde ze deze wettelijke verplichting en nestelde ze zich verder op het Belgische grondgebied.

3/- Haar asielaanvraag dd. 05.12.2014 werd op 16.01.2015 afgesloten door het CGVS met opnieuw een beslissing tot niet in overwegingneming van een meervoudige asielaanvraag, haar betekend dd. 19.01.2015. Op 21.01.2015 werd een derde BGV opgesteld, de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 15 dagen, haar betekend dd. 26.01.2015. Haar beroep bij de RVV werd op 25.03.2015 verworpen. Op 01.04.2015 bekwam ze uitstel van het BGV tot 11.04.2015.

Ondanks de weigeringsbeslissingen houdt de betrokkene vol dat ze onmogelijk kan terugkeren naar het herkomstland gezien de onveilige toestand aldaar "ondanks het feit dat zij niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève." Ze wijst op een eventuele schending van art. 3 EVRM en art. 1 van het Verdrag van New York en stelt dat het leven primeert op het vervullen van een formaliteit. Haar bewering inzake de vrees voor een terugkeer zijn uiterst vaag en bovendien haalt ze geen enkel nieuw element of stavingstuk aan. Een bloot argument kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.

Bovendien heeft de verzoekster naast de 3 asielaanvragen, tevens 2 procedures in het kader van art. 9 ter wegens medische redenen opgestart.

1/ Haar 1ste verzoekschrift dd. 26.07.2012, werd op 12.10.2012 onontvankelijk verklaard en deze weigeringsbeslissing werd haar op 31.10.2012 betekend. Op 26.03.2013 heeft de RVV haar beroep verworpen.

2/- Ten aanzien van haar 2de verzoekschrift dd. 25.01.2013, werd op 06.03.2013 eveneens een onontvankelijke beslissing genomen, wegens herhaling van de reeds voorheen aangebrachte elementen.

Deze laatste beslissing ging vergezeld met een BGV met een termijn van 7 dagen én een inreisverbod van 3 jaren, de bijlage 13 sexies, haar betekend dd. 25.03.2013. Desalniettemin weigerde de betrokkene nog steeds moedwillig om het grondgebied te verlaten.

Daarenboven heeft mevrouw 3 procedures op grond van art. 9 bis aanhangig gemaakt, eveneens zonder gunstig resultaat.

1/- Op 29.03.2013 diende ze haar 1^{ste} aanvraag om machtiging tot verblijf in, die op 04.11.2013 onontvankelijk werd verklaard, met betekening dd. 14.11.2013.

2/- Haar 2^{de} aanvraag dd. 23.04.2014 werd op 09.10.2014 zonder voorwerp gezet, met bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, betekend dd. 28.10.2014. Haar beroep werd op 11.09.2015 verworpen door de RVV.

3/- Huidige aanvraag is aldus de 3^{de} op rij.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging. Het argument inzake de lange duur van de procedure, houdt geen steek, zoals uit het bovenstaande blijkt. De betrokkene heeft de duur van haar verblijf volledig aan zichzelf te danken en heeft telkens opnieuw geweigerd gevolg te geven aan de wettelijke verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten. Zodoende poogt ze de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen wat betreft haar beweerde “verankering in onze maatschappij,” wat haar niet in dank kan worden afgenomen. Voor alle duidelijkheid, de verzoekster werd op geen enkel moment van haar verblijf gemachtigd tot verblijf in het Rijk.

Ze stelt dat haar gezinsleven en haar socio-economisch welzijn in de zin van art. 8 EVRM ontwricht zouden worden bij een eventuele terugkeer naar het herkomstland. Vooreerst dient in deze context opgemerkt te worden dat haar meerderjarig kind H.M. (...) (O.V.nr. xxx) en haar moeder (O.V.nr. xxx) eveneens in irregulier verblijf vertoeven. Het verblijf van haar broer en zus (O.V.nr. xxx irregulier verblijf en xxx verblijf onder bijlage 35) kan tevens als precair worden beschouwd.

Alhoewel het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen in sommige gevallen onderdeel kan uitmaken van het privé-leven van elke persoon, blijkt niet uit het beperkte aantal voorgelegde steunverklaringen van o.a. vrienden, kennissen, burens en leerkrachten, dat deze relaties haar, zelfs tijdelijke, terugkeer in de weg zouden staan. Dank zij de moderne communicatiemiddelen kunnen ze contact onderhouden.

Alhoewel de verzoekster poogt om haar integratie in de verf te zetten, wordt opgemerkt dat ze wat haar kennis van de Nederlandse taal betreft, enkel een inschrijvingsfiche voor het schooljaar 2011-2012 voorlegt, en het behaalde deelcertificaat betreffende het niveau Breakthrough 2. De taalopleidingen in het volwassenenonderwijs zijn verdeeld in 4 taalbeheersingsniveaus, richtgraden genoemd. Het Europese referentiekader inzake taalkennis maakt een onderscheid tussen een overlevingsniveau, zijnde het laagste taalbeheersingsniveau (richtgraad Breakthrough gevolgd door richtgraad Waystage), beperkte talige zelfstandigheid (richtgraad Threshold), echte talige zelfstandigheid (richtgraad Vantage) en uitgebreide talige zelfstandigheid (richtgraden Effectiveness en Mastery). De door de betrokkene gevolgde Nederlandse taallessen situeren zich op het Breakthrough-niveau, met andere woorden, op de eerste drempel van het overlevingsniveau. De betrokkene heeft niet aangetoond dat haar kennis van het Nederlands inmiddels geëvolueerd zou zijn. Nergens uit blijkt dat zij op heden nog steeds Nederlandse taallessen zou volgen. Bijgevolg kan haar kennis van de Nederlandse taal niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid voor een verblijfsmachtiging. Wanneer de taalkennis van een vreemdeling beperkt is, staat dit logischerwijze een diepgang in de relatie met Belgen in de weg.

Nergens uit blijkt dat de burger die haar elke maand uit liefdadigheid met 500 euro steunt, zijn steun zou stopzetten bij een terugkeer naar het herkomstland.

Hier is het van belang te duiden dat het de verzoekster enkel in het kader van de asielprocedure toegestaan was om tegen betaling arbeidsprestaties te verrichten, om alzo in het eigen onderhoud te voorzien. Na de definitieve weigeringsbeslissing was het haar echter niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Bijgevolg kunnen haar werkbereidheid, haar inschrijving bij de VDAB, de door haar voorgelegde tewerkstellingsbelofte en de arbeidsovereenkomst uitgaande van hetzelfde bedrijf, niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Terwijl het de betrokkene niet toegestaan is om in België te werken, toont ze niet aan dat ze in het herkomstland geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om zelfstandig, zonder nood aan liefdadigheid, te voorzien in de eigen levensbehoeften en dat van haar gezin.

Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoekster zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen via de geëigende procedure hoeft geen definitief einde te stellen aan het integratieproces van de verzoekster. (Arrest nr. 12.146 dd. 30.05.2008)

De raadsheer van de verzoekster meent dat er analogie is met criterium 1 van de Regularisatiewet. Er wordt ook nog verwezen naar art. 2,4° juncto 9,9 van die wet. De verzoekster toont echter de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) niet aan tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze analoog is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001). Men kan er immers niet

zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin de verzoekster verkeren analoog (of commensurabel) zouden zijn met degene waaraan zij refereren. Dat andere vreemdelingen van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto geen regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die voor haar een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen of bemoeilijken. Er wordt in casu al helemaal niet aangetoond dat haar kind, inmiddels meerderjarig, hier zijn scholing heeft doorlopen. Er worden wat hem betreft, geen schoolattesten toegevoegd in de bijlagen.

Benadrukt dient te worden dat elk dossier op individuele wijze wordt onderzocht.

Deze wet, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, betrof een enige en unieke operatie. De criteria vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9 bis van de wet van 1980. De verzoekster bevond ten gepaste tijde (januari 2000) niet op het Belgische grondgebied daar zij naar verluid pas jaren later, in 2010, naar België is gekomen.

De raadsheer haalt de instructies van 19.07.2009 aan. We merken echter op dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing. De instructie werd vernietigd omdat de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde buiten werking werd gesteld, wat vanzelfsprekend niet toegestaan is. Bovendien kan men spreken van een schending van het gelijkheidsbeginsel door vreemdelingen met een gelijkaardige situatie die vóór en na 15 december 2009 een regularisatieaanvraag indienden, verschillend te behandelen. Een datum in een instructie kan geen objectief en redelijk verantwoord criterium zijn dat een verschil in behandeling rechtvaardigt. Een minister/staatssecretaris mag de discretionaire bevoegdheid niet gebruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. In tegenstelling tot de criteria ten gronde, zijn de voorwaarden voor ontvankelijkheid wel degelijk bij wet bepaald. De instructies mogen dus niet worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden aan de wet toevoegt. Elke aanvraag dient op individuele wijze behandeld te worden, waarbij gekeken wordt naar de persoonlijke verdiensten van de betrokkene. In casu wordt in voorliggende beslissing duidelijk de determinerende motieven opgegeven waarom de aangehaalde buitengewone omstandigheden redelijkerwijze niet aanvaard worden en de aanvraag dus onontvankelijk is wegens ontstentenis van buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt het gelijkheidsprincipe gehanteerd, zodanig dat vergelijkbare aanvragen met een zelfde soort beslissing worden afgesloten. Gezien de onontvankelijkheid van de aanvraag, kan niet verder worden ingegaan op de grond van de zaak zodat het niet relevant is om de vraag te stellen of de betrokkene al dan niet ten gronde in aanmerking zouden komen voor de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Voorts meent haar raadsheer dat België het land van daadwerkelijk verblijf is en dat zij zich dus zou moeten wenden tot de diplomatieke post voor België in België; dat alle argumenten voor een verdergezet verblijf zich in België situeren en dat die zouden komen te vervallen bij een terugkeer naar het thuisland; dat zij aldus meent wettelijk verplicht te zijn om de aanvraag in België in te dienen; dat er geen wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet; dat het onderbreken van het verblijf om een aanvraag in het buitenland in te dienen niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar bovendien ook het onherroepelijk verlies zou betekenen van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf.

De wet stelt nochtans woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkene dient de desbetreffende wetgeving te respecteren.

De bewering dat er geen "humanitair visum" bestaat, houdt geenszins in dat de aanvraag om machtiging tot verblijf automatisch zonder voorwerp zal worden beschouwd. Het verzoek zal immers in het land van herkomst ten gronde onderzocht worden.

Er bestaat wel degelijk de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9 bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd

dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Het humanitair visum is een gunst, geen recht.

Het argument dat de verzoekster geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid daar van elkeen die in België verblijft, verwacht wordt dat hij of zij zich houdt aan de bestaande reglementeringen en wetgevingen. In casu dient opgemerkt te worden dat illegaal verblijf een strafbaar feit is in België.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De verzoekster bouwt de hele redenering rond het immense nadeel dat dit voor haar oplevert, terwijl zij, het bedoelde voordeel slechts bekomen heeft ingevolge een verblijf buiten alle wettelijkheid na een afgewezen asielaanvraag, gevolgd door een hele reeks van geweigerde procedures. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

Niets verhindert de betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, bijvoorbeeld in het kader van tewerkstelling.

Het staat haar vrij om bij haar terugkeer de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoekster onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Dat het niet opgaat zoals verweerster doet te gaan stellen alsof verzoekster zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen en de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl zij zich in werkelijkheid onmogelijk kan begeven naar het land van herkomst, dit niet alleen door haar problemen van destijds maar tevens doordat deze problemen tot op heden nog steeds actueel zijn.

Dat in de bestreden beslissing dan ook geenszins op enige afdoende basis kon geargumenteed worden alsof er geen bijzondere omstandigheid aan de orde zou zijn waardoor verzoekster de aanvraag in België kan indienen.

Dat er weliswaar een onderscheid gemaakt dient te worden tussen enerzijds de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en anderzijds de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Dat in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat het niet duidelijk is welk argument nu betrekking heeft op de ontvankelijkheid en welk argument op de gegrondheid en er een duidelijke tweedeling moet gemaakt worden tussen beide, terwijl het duidelijk is dat bepaalde elementen zowel hun belang hebben bij de ontvankelijkheid als bij de gegrondheid van de aanvraag.

Dat ten onrechte de veelheid aan argumenten en elementen die betrekking hebben op het lang verblijf en de integratie van verzoekster in de Belgische maatschappij niet in aanmerking worden genomen voor wat betreft de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Dat nochtans een lange duur op het Belgisch grondgebied als een verregaande integratie destijds in het kader van de collectieve regularisatieprocedures zijn aanvaard geworden als een vermoeden van onmogelijkheid/grote moeilijkheid om nog terug te keren naar het land van herkomst.

Dat destijds werd aangenomen dat een verblijfsduur van meer dan 5 jaar voldoende was om een aanvraag in België te kunnen indienen, en zelfs in het geval van de grote regularisatieronde sept-dec. 2009 een verblijfsduur van 2,5 jaar volstond in het geval er een effectieve tewerkstelling(smogelijkheid) werd aangetoond.

Dat verzoekster dan ook betwist dat de verschillende elementen van integratie en haar langdurig verblijf niet (mede) in aanmerking zouden kunnen worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Dat er geenszins kan verwacht worden van verzoekster dat zij zou terugkeren naar het land van herkomst, alwaar zij ondertussen meer dan 8 jaar geleden is vertrokken en waar zij ten zeerste voor haar leven vreest.

Dat bovendien haar meerderjarig kind, evenals haar moeder in België verblijven en ook haar broer en zus destijds ook het land van herkomst verlaten hebben.

Dat de levensbedreigende omstandigheden in het land van herkomst in de feiten ook ten genoegen van recht blijken uit het feit dat verzoekster niet enkel naar België is gevlucht maar tevens haar familie en zij gedurende acht jaar in België heeft verbleven zonder naar haar moederland terug te keren, aanvaard dient te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW in België kon worden ingediend.

Deze gevaarlijke toestand dient dan nog gecombineerd te worden met alle andere elementen zoals reeds aangehaald door verzoekster.

Dat gezien de ingeroepen redenen een onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, dient weerhouden te worden in hoofde van verzoekster.

Dat ten onrechte door DVZ geen rekening is gehouden met al deze elementen die op datum van de indiening van de aanvraag art. 9 BIS VW en wat ook duidelijk blijkt uit de overwegingen zoals vermeld in de beslissing art. 9 BIS VW.

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden aangezien er geen verblijfsrecht meer is in België en verzoekster zich niet meer op het Belgisch grondgebied mag bevinden.

Dat in dit verband dient opgemerkt dat verzoekster sedert vele jaren in België verblijft, en wél de mogelijkheid bestond om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, temeer er bovendien de mogelijkheid is voor verzoekster om onmiddellijk tewerkgesteld te worden.

Dat verzoekster dienaangaande een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft voorgelegd en tevens een verklaring waaruit blijkt dat zij onmiddellijk tewerkgesteld kan worden van zodra zij over verblijfspapieren beschikt.

Dat in het verzoekschrift art. 9 BIS VW werd verwezen ondermeer naar het feit dat zij niet meer terug kan naar het land van herkomst, dat zij onmiddellijk kan tewerkgesteld worden, dat zij ondertussen verschillende jaren in België verblijft, dat verzoekster in België geen problemen heeft noch met politie noch met gerecht.

Verzoekster meent dat haar aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden.

Dat de werkelijkheid er in bestaat dat verzoekster sedert vele jaren en tot op heden wel degelijk in België verblijft en zodoende ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp van de aanvraag bestaat uit het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat het duidelijk is dat DVZ met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvragen art. 9 BIS VW die door verzoekster is ingediend geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekster om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, op basis van de "standaardargumentatie" dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aan de orde zou zijn.

Dat op basis van deze motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9 BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoekster zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals hoger reeds uitvoerig aangehaald.

Dat de Regularisatiewet weliswaar niet meer afdwingbaar is, maar toch alleszins een duidelijke aanduiding is van wat als buitengewone omstandigheid al dan niet kan beschouwd worden, en dient vastgesteld dat verzoekster alleszins aan de criteria voldoen hetwelk werd gehanteerd in de regularisatieronde eind 2009.

Dat alsdan werd aanvaard dat mits voorlegging van een mogelijkheid tot tewerkstelling een verblijf van twee en een half jaar volstond tot het indienen van een ontvankelijke aanvraag art. 9 BIS VW en zelfs tot toekenning van de legale verblijfsstatus.

Dat hier nog aan toegevoegd dient te worden dat verzoekster veel meer jaren in België verblijft.

Dat er geen enkele motivering wordt gegeven waarom de zaak van verzoekster nu anders dient beoordeeld te worden dan deze van vele andere personen die eveneens aan deze criteria voldeden en waarvan wél werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon ingediend worden in België."

2.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar eerste middel in het geheel niet ingaat. In deze

mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.4. De aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indient, wordt onontvankelijk bevonden. De verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

2.1.5. De verzoekende partij kan niet dienstig betogen dat de verwerende partij zomaar stelt dat zij naar haar land van herkomst kan reizen terwijl zij zich in werkelijkheid onmogelijk kan begeven naar het herkomstland door haar problemen van destijds en het feit dat deze problemen op heden nog steeds actueel zijn. Immers blijkt dat de verwerende partij niet zomaar stelt dat er geen buitengewone omstandigheden blijken waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar het herkomstland, doch betreffende de aangevoerde problemen van destijds, waarvan zij meent dat deze heden nog actueel zijn, wel degelijk heeft aangegeven waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en dit als volgt:

“1/ Haar asielaanvraag dd. 21.12.2010, dat ze baseerde op de vermeende problemen van haar broer en diens schoonbroer, werd op 29.06.2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen.

De duur van deze procedure – namelijk 1 jaar 6 maanden en 8 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Vervolgens werd zij op 11.07.2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (verder afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies met een termijn van 30 dagen, haar betekend dd. 16.07.2012. De betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel en verblijft sindsdien op illegale wijze in België.

2/ Inzake haar 2de asielaanvraag dd. 30.12.2013 heeft de bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) dd. 24.01.2014, na onderzoek, een gemotiveerde beslissing genomen tot niet in overwegingneming van een meervoudige asielaanvraag. Deze weigeringsbeslissing werd haar betekend dd. 27.01.2014.

De verzoekster werd dd. 29.01.2014 nogmaals het voorwerp van een BGV, de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 7 dagen, haar betekend dd. 03.02.2014. Moedwillig negeerde ze deze wettelijke verplichting en nestelde ze zich verder op het Belgische grondgebied.

3/- Haar asielaanvraag dd. 05.12.2014 werd op 16.01.2015 afgesloten door het CGVS met opnieuw een beslissing tot niet in overwegingneming van een meervoudige asielaanvraag, haar betekend dd. 19.01.2015. Op 21.01.2015 werd een derde BGV opgesteld, de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 15 dagen, haar betekend dd. 26.01.2015. Haar beroep bij de RVV werd op 25.03.2015 verworpen. Op 01.04.2015 bekwam ze uitstel van het BGV tot 11.04.2015.

Ondanks de weigeringsbeslissingen houdt de betrokkene vol dat ze onmogelijk kan terugkeren naar het herkomstland gezien de onveilige toestand aldaar “ondanks het feit dat zij niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève.” Ze wijst op een eventuele schending van art. 3 EVRM en art. 1 van het Verdrag van New York en stelt dat het leven primeert op het vervullen van een formaliteit. Haar bewering inzake de vrees voor een terugkeer zijn uiterst vaag en bovendien haalt ze geen enkel nieuw element of stavingstuk aan. Een bloot argument kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.”

Met de enkele bewering dat niet verwacht kan worden dat zij naar haar land van herkomst terugkeert waar zij vreest voor haar leven en het louter stellen dat de levensbedreigende omstandigheden in het land van herkomst in de feiten ook ten genoegen van recht blijken uit het feit dat zij niet enkel naar België is gevlucht maar tevens haar familie en zij gedurende acht jaar in België hebben verbleven zonder naar hun moederland terug te keren waardoor dient aanvaard te worden dat de regularisatieaanvraag in België kon worden ingediend, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Zij toont niet aan dat haar bewering inzake de vrees voor terugkeer niet vaag is en evenmin dat zij, ten aanzien van haar afgewezen asielaanvragen, nieuwe elementen of stavingstukken heeft aangevoerd in haar aanvraag. Bezwaarlijk kan uit het feit dat haar familie en zij gedurende acht jaar in België hebben verbleven zonder naar hun moederland terug te keren, vastgesteld worden dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat de bewering inzake de vrees voor terugkeer vaag is en dat geen nieuwe elementen of stavingstukken worden voorgelegd. Immers uit het enkele feit dat de verzoekende partij en haar familie gedurende acht jaar in België hebben verbleven zonder naar hun moederland terug te keren blijkt niet *ipso facto* dat de aangegeven vrees gegrond is.

Waar de verzoekende partij stelt dat deze gevaarlijke toestand – waarbij dient opgemerkt te worden dat zij geenszins ‘de gevaarlijke toestand’ nader toelicht – nog dient gecombineerd te worden met alle andere elementen zoals aangehaald in de aanvraag, laat zij na te verduidelijken met welke andere elementen geen rekening werd gehouden of uit welke combinatie van elementen zou kunnen blijken dat er wel degelijk sprake is van een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening werd gehouden door de verwerende partij.

Waar zij meent dat de ingeroepen redenen betreffende de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen in het herkomstland moeten weerhouden worden, beperkt zij zich tot het louter niet eens zijn met de bestreden beslissing, maar slaagt zij er geenszins in de concrete motieven, waarom de door haar opgegeven elementen *in casu* geen buitengewone omstandigheden vormen, te weerleggen.

2.1.6. Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat het niet duidelijk is welk argument nu betrekking heeft op de ontvankelijkheid en welk argument op de gegrondheid en er een duidelijke tweedeling moet gemaakt worden tussen beide, terwijl het duidelijk is dat bepaalde elementen zowel hun belang hebben bij de ontvankelijkheid als bij de gegrondheid, dat ten onrechte de veelheid aan argumenten en elementen die betrekking hebben op het lang verblijf en de integratie niet in aanmerking worden genomen voor wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag, kan zij niet gevolgd worden.

De vermelding in de bestreden beslissing dat de raadsheer nagelaten heeft om een duidelijke tweedeling te hanteren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde omstandigheden heeft afgetoetst aan de vereiste van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welk door haar in haar aanvraag opgegeven element(en) de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden of te motiveren. In zoverre de verzoekende partij meent dat er geen rekening werd gehouden met of werd gemotiveerd over de veelheid aan argumenten en elementen die betrekking hebben op het lang verblijf en de integratie, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt in de bestreden beslissing hieromtrent gemotiveerd wat volgt:

“De elementen van integratie, waaronder onder meer

- de duur van haar ononderbroken verblijf sedert 21.10.2010,*
- haar geponeerde inzet om zich in te werken in onze samenleving,*
- de gevolgde Nederlandse taallessen (niveau Breakthrough dd. 21.06.2012),*
- haar inburgeringsattest, inburgeringscontract en het attest van de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie,*
- haar werkbereidheid in een knelpuntberoep, wat de Belgische maatschappij ten goede zou komen,*
- haar inschrijving bij de VDAB en een aantal openstaande vacatures,*
- de tewerkstellingsbelofte die ten opzichte van haar werd genomen door een potentiële werkgever van zodra zij over legaal verblijf zou beschikken, alsook een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor haar als productiemedewerkster wat betreft het uitbenen van kippenbouten, aanmaken van spiesen etc.) uitgaande van hetzelfde bedrijf dd. 19.02.2018*

- een elftal steunverklaringen van o.a. vrienden, kennissen, buren, leerkrachten, o.a. van burger die elke maand met 500 euro steunt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet ten gronde worden ingegaan op de elementen ten gronde.

De betrokkene wist dat immers dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Uit wat verder volgt, blijkt dat de verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de duur van haar ononderbroken verblijf door het opstarten van een veelvoud van procedures.

Zij heeft zich namelijk tot 3 keer toe kandidaat vluchteling verklaard, zonder het Belgische grondgebied te hebben verlaten tussen de procedures door.

1/ Haar asielaanvraag dd. 21.12.2010, (...)

De duur van deze procedure – namelijk 1 jaar 6 maanden en 8 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Vervolgens werd zij op 11.07.2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (verder afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies met een termijn van 30 dagen, haar betekend dd. 16.07.2012. De betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel en verblijft sindsdien op illegale wijze in België.

2/ Inzake haar 2de asielaanvraag dd. 30.12.2013 (...)

Deze weigeringsbeslissing werd haar betekend dd. 27.01.2014.

De verzoekster werd dd. 29.01.2014 nogmaals het voorwerp van een BGV, de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 7 dagen, haar betekend dd. 03.02.2014. Moedwillig negeerde ze deze wettelijke verplichting en nestelde ze zich verder op het Belgische grondgebied.

3/- Haar asielaanvraag dd. 05.12.2014 werd op 16.01.2015 afgesloten door het CGVS met opnieuw een beslissing tot niet in overwegingneming van een meervoudige asielaanvraag, haar betekend dd. 19.01.2015. Op 21.01.2015 werd een derde BGV opgesteld, de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 15 dagen, haar betekend dd. 26.01.2015. Haar beroep bij de RVV werd op 25.03.2015 verworpen. Op 01.04.2015 bekwam ze uitstel van het BGV tot 11.04.2015.

(...)

Bovendien heeft de verzoekster naast de 3 asielaanvragen, tevens 2 procedures in het kader van art. 9 ter wegens medische redenen opgestart.

1/ Haar 1ste verzochtschrift dd. 26.07.2012, werd op 12.10.2012 onontvankelijk verklaard en deze weigeringsbeslissing werd haar op 31.10.2012 betekend. Op 26.03.2013 heeft de RVV haar beroep verworpen.

2/- Ten aanzien van haar 2de verzochtschrift dd. 25.01.2013, werd op 06.03.2013 eveneens een onontvankelijke beslissing genomen, wegens herhaling van de reeds voorheen aangebrachte elementen.

Deze laatste beslissing ging vergezeld met een BGV met een termijn van 7 dagen én een inreisverbod van 3 jaren, de bijlage 13 sexies, haar betekend dd. 25.03.2013. Desalniettemin weigerde de betrokkene nog steeds moedwillig om het grondgebied te verlaten.

Daarenboven heeft mevrouw 3 procedures op grond van art. 9 bis aanhangig gemaakt, eveneens zonder gunstig resultaat.

1/- Op 29.03.2013 diende ze haar 1^{ste} aanvraag om machtiging tot verblijf in, die op 04.11.2013 onontvankelijk werd verklaard, met betekening dd. 14.11.2013.

2/- Haar 2^{de} aanvraag dd. 23.04.2014 werd op 09.10.2014 zonder voorwerp gezet, met bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, betekend dd. 28.10.2014. Haar beroep werd op 11.09.2015 verworpen door de RVV.

3/- Huidige aanvraag is aldus de 3^{de} op rij.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging. Het argument inzake de lange duur van de procedure, houdt geen steek, zoals uit het bovenstaande blijkt. De betrokkene heeft de duur van haar verblijf volledig aan zichzelf te danken en heeft telkens opnieuw geweigerd gevolg te geven aan de wettelijke verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten. Zodoende poogt ze de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen wat betreft haar beweerde “verankering in onze maatschappij,” wat haar niet in dank kan worden afgenomen. Voor alle duidelijkheid, de verzoekster werd op geen enkel moment van haar verblijf gemachtigd tot verblijf in het Rijk.

Ze stelt dat haar gezinsleven en haar socio-economisch welzijn in de zin van art. 8 EVRM ontwricht zouden worden bij een eventuele terugkeer naar het herkomstland. Vooreerst dient in deze context opgemerkt te worden dat haar meerderjarig kind H.M. (...) (O.V.nr. xxx) en haar moeder (O.V.nr. xxx) eveneens in irregulier verblijf vertoeven. Het verblijf van haar broer en zus (O.V.nr. xxx irregulier verblijf en xxx verblijf onder bijlage 35) kan tevens als precair worden beschouwd.

Alhoewel het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen in sommige gevallen onderdeel kan uitmaken van het privé-leven van elke persoon, blijkt niet uit het beperkte aantal voorgelegde steunverklaringen van o.a. vrienden, kennissen, burens en leerkrachten, dat deze relaties haar, zelfs tijdelijke, terugkeer in de weg zouden staan. Dank zij de moderne communicatiemiddelen kunnen ze contact onderhouden.

Alhoewel de verzoekster poogt om haar integratie in de verf te zetten, wordt opgemerkt dat ze wat haar kennis van de Nederlandse taal betreft, enkel een inschrijvingsfiche voor het schooljaar 2011-2012 voorlegt, en het behaalde deelcertificaat betreffende het niveau Breakthrough 2. De taalopleidingen in het volwassenenonderwijs zijn verdeeld in 4 taalbeheersingsniveaus, richtgraden genoemd. Het Europese referentiekader inzake taalkennis maakt een onderscheid tussen een overlevingsniveau, zijnde het laagste taalbeheersingsniveau (richtgraad Breakthrough gevolgd door richtgraad Waystage), beperkte talige zelfstandigheid (richtgraad Threshold), echte talige zelfstandigheid (richtgraad Vantage) en uitgebreide talige zelfstandigheid (richtgraden Effectiveness en Mastery). De door de betrokkene gevolgde Nederlandse taallessen situeren zich op het Breakthrough-niveau, met andere woorden, op de eerste drempel van het overlevingsniveau. De betrokkene heeft niet aangetoond dat haar kennis van het Nederlands inmiddels geëvolueerd zou zijn. Nergens uit blijkt dat zij op heden nog steeds Nederlandse taallessen zou volgen. Bijgevolg kan haar kennis van de Nederlandse taal niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid voor een verblijfsmachtiging. Wanneer de taalkennis van een vreemdeling beperkt is, staat dit logischerwijze een diepgang in de relatie met Belgen in de weg.

Nergens uit blijkt dat de burger die haar elke maand uit liefdadigheid met 500 euro steunt, zijn steun zou stopzetten bij een terugkeer naar het herkomstland.

Hier is het van belang te duiden dat het de verzoekster enkel in het kader van de asielprocedure toegestaan was om tegen betaling arbeidsprestaties te verrichten, om alzo in het eigen onderhoud te voorzien. Na de definitieve weigeringsbeslissing was het haar echter niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Bijgevolg kunnen haar werkbereidheid, haar inschrijving bij de VDAB, de door haar voorgelegde tewerkstellingsbelofte en de arbeidsovereenkomst uitgaande van hetzelfde bedrijf, niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Terwijl het de betrokkene niet toegestaan is om in België te werken, toont ze niet aan dat ze in het herkomstland geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om zelfstandig, zonder nood aan liefdadigheid, te voorzien in de eigen levensbehoeften en dat van haar gezin.

Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoekster zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen via de geëigende procedure hoeft geen definitief einde te stellen aan het integratieproces van de verzoekster. (Arrest nr. 12.146 dd. 30.05.2008) ”

Uit bovenstaande motieven blijkt aldus dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd waarom het lang verblijf van de verzoekende partij en haar integratie, naast de vaststelling dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag – vaststelling conform de rechtspraak van de Raad van State –, in casu ook geen buitengewone omstandigheid vormen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de redenen die zij heeft aangehaald met betrekking tot haar sterke sociale bindingen met België en haar verregaande integratie nooit afdoende werden beantwoord en de

bestreden beslissing in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is in de mate waarin hiermee geen rekening wordt gehouden. Evenmin kan zij voorhouden dat in de bestreden beslissing de vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant worden geschoven.

De verzoekende partij meent echter dat deze elementen ten onrechte niet in aanmerking worden genomen of dat de motieven niet afdoende zijn als antwoord, doch weerlegt geenszins voormelde motieven, noch toont zij aan op welke wijze voormelde motieven onvolledig, foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Waar de verzoekende partij, onder verwijzing naar de verschillende regularisatierondes, stelt te betwisten dat de verschillende elementen van integratie en haar langdurig verblijf niet mede in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, wijst de Raad er vooreerst op dat de motivering in de bestreden beslissing dat elementen van integratie *“behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en [...] in deze fase niet [worden] behandeld”*, afdoende, deugdelijk en pertinent is en in overeenstemming is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ze is immers in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan waarom omtrent de elementen van integratie, werkwiligheid en lange duur van verblijf in het Rijk in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State diende te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen. Bovendien, het weze herhaald, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd waarom het lang verblijf van de verzoekende partij en haar integratie, naast de vaststelling dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, *in casu* ook geen buitengewone omstandigheid vormen. Aldus heeft de verwerende partij niet enkel gesteld dat conform de rechtspraak van de Raad van State deze elementen behoren tot de gegrondheid, doch ook nagegaan of *in casu* deze elementen kunnen beschouwd worden als een buitengewone omstandigheden, doch geconcludeerd dat dit niet het geval is. Hiervoor wordt onder meer gewezen op het feit dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat zij zelf verantwoordelijk is voor de duur van het ononderbroken verblijf door het opstarten van een veelvoud van procedures, dat zij het grondgebied niet heeft verlaten tussen de verschillende procedures door, dat de duur van de procedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden, dat zij verkoos om geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en illegaal op het grondgebied verblijft, dat ze moedwillig de wettelijke verplichting tot het verlaten van het grondgebied naast zich neerlegde en zich verder nestelde op Belgisch grondgebied, dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op verblijfsmachtiging, dat de verzoekende partij de duur van haar verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft en telkens opnieuw geweigerd heeft gevolg te geven aan de wettelijke verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten en zij zodoende de Belgische overheid voor voldongen feiten trachtte te plaatsen wat betreft ‘verankering in de maatschappij’, dat zij op geen enkel moment gemachtigd werd tot verblijf in het Rijk, dat ook haar meerderjarig kind en moeder in irregulier verblijf vertoeven en het verblijf van haar broer en zus eveneens als precair te beschouwen is, dat alhoewel *“het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen in sommige gevallen onderdeel kan uitmaken van het privé-leven van elke persoon”* *in casu* niet blijkt uit het beperkte aantal voorgelegde steunverklaringen van vrienden, kennissen, burens en leerkrachten dat deze relaties haar, zelfs tijdelijke, terugkeer in de weg zouden staan, waarbij ook wordt opgemerkt dat via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden worden. Voorts wordt ook gemotiveerd dat haar kennis van de Nederlandse taal zich op de eerste drempel van het overlevingsniveau situeert volgens de voorgelegde stukken en de verzoekende partij niet aantoont dat haar kennis van het Nederlands inmiddels geëvolueerd is, dat niet blijkt dat zij heden nog steeds Nederlandse taallessen zou volgen, zodat de kennis van het Nederlands ook niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, dat de beperkte taalkennis logischerwijze een diepgang in relatie met Belgen in de weg staat, dat niet blijkt dat de steun uit liefdadigheid zou stoppen bij een terugkeer naar het herkomstland, dat gelet op het feit dat het de verzoekende partij enkel toegestaan was om arbeid te verrichten tegen betaling in het kader van de asielprocedure, haar werkbereidheid, inschrijving bij de VDAB en de door haar voorgelegde tewerkstellingsbelofte en arbeidsovereenkomst niet kunnen weerhouden worden als

buitengewone omstandigheid, dat ook niet aangetoond wordt dat zij in het herkomstland geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid.

Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven.

2.1.7. Waar de verzoekende partij meent dat de lange duur op het Belgische grondgebied en een verregaande integratie in het kader van de collectieve regularisatieprocedures zijn aanvaard geworden als een vermoeden van onmogelijkheid of grote moeilijkheid om nog terug te keren naar het herkomstland, dat destijds werd aangenomen dat een verblijfsduur van meer dan vijf jaar voldoende was om een aanvraag in België in te dienen en zelfs in het geval van de regularisatieronde van september-december 2009 een verblijfsduur van 2,5 jaar volstond in het geval er een effectieve tewerkstelling(smogelijkheid) werd aangetoond, gaat zij volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing opgenomen motieven hieromtrent. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd als volgt:

“De raadsheer van de verzoekster meent dat er analogie is met criterium 1 van de Regularisatiewet. Er wordt ook nog verwezen naar art. 2,4° juncto 9,9 van die wet. De verzoekster toont echter de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) niet aan tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze analoog is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin de verzoekster verkeren analoog (of commensurabel) zouden zijn met degene waaraan zij refereren. Dat andere vreemdelingen van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto geen regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die voor haar een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen of bemoeilijken. Er wordt in casu al helemaal niet aangetoond dat haar kind, inmiddels meerderjarig, hier zijn scholing heeft doorlopen. Er worden wat hem betreft, geen schoolattesten toegevoegd in de bijlagen.

Benadrukt dient te worden dat elk dossier op individuele wijze wordt onderzocht.

Deze wet, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, betrof een enige en unieke operatie. De criteria vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9 bis van de wet van 1980. De verzoekster bevond ten gepaste tijde (januari 2000) niet op het Belgische grondgebied daar zij naar verluid pas jaren later, in 2010, naar België is gekomen.

De raadsheer haalt de instructies van 19.07.2009 aan. We merken echter op dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing. De instructie werd vernietigd omdat de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde buiten werking werd gesteld, wat vanzelfsprekend niet toegestaan is. Bovendien kan men spreken van een schending van het gelijkheidsbeginsel door vreemdelingen met een gelijkaardige situatie die vóór en na 15 december 2009 een regularisatieaanvraag indienden, verschillend te behandelen. Een datum in een instructie kan geen objectief en redelijk verantwoord criterium zijn dat een verschil in behandeling rechtvaardigt. Een minister/staatssecretaris mag de discretionaire bevoegdheid niet gebruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. In tegenstelling tot de criteria ten gronde, zijn de voorwaarden voor ontvankelijkheid wel degelijk bij wet bepaald. De instructies mogen dus niet worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden aan de wet toevoegt. Elke aanvraag dient op individuele wijze behandeld te worden, waarbij gekeken wordt naar de persoonlijke verdiensten van de betrokkene. In casu wordt in voorliggende beslissing duidelijk de determinerende motieven opgegeven waarom de aangehaalde buitengewone omstandigheden redelijkerwijze niet aanvaard worden en de aanvraag dus onontvankelijk is wegens ontstentenis van buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt het gelijkheidsprincipe gehanteerd, zodanig dat vergelijkbare aanvragen met een zelfde soort beslissing worden afgesloten. Gezien de onontvankelijkheid van de aanvraag, kan niet verder worden ingegaan op de grond van de zaak zodat het niet relevant is om de vraag te stellen of de betrokkene al dan niet ten gronde in aanmerking zouden komen voor de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009.”

Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven.

De verzoekende partij werpt voorts op dat er sprake is van een “*verkeerde invulling*” van de discretionaire bevoegdheid “*gezien deze in het verleden anders werd ingevuld*”, en verwachtte minstens een motivering waarom deze bevoegdheid thans anders wordt ingevuld. Voor zover dient te worden begrepen dat zij op dit punt verwijst naar de invulling door de Regularisatiewet, kan de verzoekende

partij er niet naast kijken dat de bestreden beslissing stelt: *“Deze wet, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, betrof een enige en unieke operatie. De criteria vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9 bis van de wet van 1980. De verzoekster bevond ten gepaste tijde (januari 2000) niet op het Belgische grondgebied daar zij naar verluid pas jaren later, in 2010, naar België is gekomen.”* Deze motivering is deugdelijk en pertinent en de verzoekende partij kan deze niet onderuit halen door haar oordeel dat in de Regularisatiewet een duidelijke aanduiding te vinden was van wat als een buitengewone omstandigheid moet worden beschouwd. Nog minder kan de verzoekende partij deze onderuit halen door te poneren dat ze voldoet aan de criteria die gehanteerd werden *“in de regularisatieronde eind 2009”*.

In zoverre zij meent dat zij alleszins voldoet aan de criteria die gehanteerd werden *“in de regularisatieronde eind 2009”*, dat alsdan werd aanvaard dat mits voorlegging van een mogelijkheid tot tewerkstelling een verblijf van twee en een half jaar volstond tot het indienen van een ontvankelijke regularisatieaanvraag en zelfs tot toekenning van een legale verblijfsstatus, dat hier nog dient aan toegevoegd te worden dat zij veel meer jaren in België verblijft, weerlegt zij geenszins de pertinente motieven hieromtrent weergegeven in de bestreden beslissing die luiden als volgt:

“De raadsheer haalt de instructies van 19.07.2009 aan. We merken echter op dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing. De instructie werd vernietigd omdat de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde buiten werking werd gesteld, wat vanzelfsprekend niet toegestaan is. Bovendien kan men spreken van een schending van het gelijkheidsbeginsel door vreemdelingen met een gelijkaardige situatie die vóór en na 15 december 2009 een regularisatieaanvraag indienden, verschillend te behandelen. Een datum in een instructie kan geen objectief en redelijk verantwoord criterium zijn dat een verschil in behandeling rechtvaardigt. Een minister/staatssecretaris mag de discretionaire bevoegdheid niet gebruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. In tegenstelling tot de criteria ten gronde, zijn de voorwaarden voor ontvankelijkheid wel degelijk bij wet bepaald. De instructies mogen dus niet worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden aan de wet toevoegt. Elke aanvraag dient op individuele wijze behandeld te worden, waarbij gekeken wordt naar de persoonlijke verdiensten van de betrokkene. In casu wordt in voorliggende beslissing duidelijk de determinerende motieven opgegeven waarom de aangehaalde buitengewone omstandigheden redelijkerwijze niet aanvaard worden en de aanvraag dus onontvankelijk is wegens ontstentenis van buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt het gelijkheidsprincipe gehanteerd, zodanig dat vergelijkbare aanvragen met een zelfde soort beslissing worden afgesloten. Gezien de onontvankelijkheid van de aanvraag, kan niet verder worden ingegaan op de grond van de zaak zodat het niet relevant is om de vraag te stellen of de betrokkene al dan niet ten gronde in aanmerking zouden komen voor de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009.”

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij ook geenszins dienstig aanvoeren dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom haar zaak nu anders dient beoordeeld te worden dan deze van vele andere personen die eveneens aan deze criteria voldeden en waarvan wel werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon worden ingediend in België. In zoverre de verzoekende partij met voorgaand argument zou doelen op de criteria van de Regularisatiewet van 1999, kan zij evenmin worden gevolgd daar uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat ook hieromtrent werd gemotiveerd en dit als volgt:

“De raadsheer van de verzoekster meent dat er analogie is met criterium 1 van de Regularisatiewet. Er wordt ook nog verwezen naar art. 2,4° juncto 9,9 van die wet. De verzoekster toont echter de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) niet aan tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze analoog is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin de verzoekster verkeren analoog (of commensurabel) zouden zijn met degene waaraan zij refereren. Dat andere vreemdelingen van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto geen regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die voor haar een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen of bemoeilijken. Er wordt in casu al helemaal niet aangetoond dat haar kind, inmiddels meerderjarig, hier zijn scholing heeft doorlopen. Er worden wat hem betreft, geen schoolattesten toegevoegd in de bijlagen. Benadrukt dient te worden dat elk dossier op individuele wijze wordt onderzocht.

Deze wet, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, betrof een enige en unieke operatie. De criteria vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9 bis van de wet van 1980. De verzoekster bevond ten gepaste tijde (januari 2000) niet op het Belgische grondgebied daar zij naar verluid pas jaren later, in 2010, naar België is gekomen.”

De verzoekende partij weerlegt de in de bestreden beslissing weergegeven motieven betreffende de door haar in haar aanvraag gegeven verwijzing naar de criteria van de Regularisatiewet van 1999 en naar de criteria uit de instructies van 2009, niet.

2.1.8. De verzoekende partij betoogt dat er geenszins kan worden verwacht dat zij zou terugkeren naar het herkomstland alwaar zij ondertussen meer dan acht jaar geleden is vertrokken, doch toont geenszins aan waarom het feit dat zij acht jaar geleden is vertrokken uit het herkomstland zou aantonen dat zij aldaar niet kan terugkeren om een aanvraag in te dienen of op welk punt de bestreden beslissing in gebreke blijft.

Waar de verzoekende partij betoogt dat geenszins kan worden verwacht dat zij zou terugkeren naar het herkomstland alwaar zij voor haar leven vreest, wijst de Raad naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 2.1.5.

2.1.9. De verzoekende partij stelt dat haar meerderjarig kind, evenals haar moeder in België verblijven en ook haar broer en zus destijds het land van herkomst verlaten hebben. Met het enkel herhalen van de elementen van haar aanvraag, weerlegt de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent niet.

2.1.10. De verzoekende partij betoogt dat gemotiveerd werd dat haar aanvraag in het land van herkomst moet ingediend worden daar zij geen verblijfsrecht meer heeft in België en zij zich niet meer op het Belgische grondgebied mag bevinden. De Raad stelt echter vast dat een dergelijke stelling niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen. De aanvraag wordt geenszins onontvankelijk verklaard omdat zij zich illegaal op het grondgebied bevindt, doch wel omdat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst, waarbij betreffende de lange duur van het verblijf wordt gesteld dat zij nooit gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk alsook dat zij geen gevolg gaf aan bevelen om het grondgebied te verlaten en illegaal op het grondgebied verblijft.

Waar zij stelt dat zij sedert vele jaren in België verblijft en er wel de mogelijkheid bestond om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België in te dienen, temeer er bovendien voor haar de mogelijkheid is onmiddellijk tewerkgesteld te worden, wijst de Raad er nogmaals op dat de aanvraag niet onontvankelijk wordt verklaard omdat zij illegaal op het grondgebied bevindt, doch wel omdat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. De verzoekende partij heeft wel degelijk de mogelijkheid gehad om vanuit België een aanvraag in te dienen conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de ontvankelijkheidsvoorwaarden werden nagegaan, doch werd vastgesteld dat één van de ontvankelijkheidsvoorwaarden niet vervuld waren, namelijk dat niet aangetoond werd dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat het voorwerp van de aanvraag bestaat uit het regulariseren van het actueel onregelmatig verblijf op het Belgische grondgebied, dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen en dat de verzoekende partij sedert vele jaren en tot op heden in België verblijft en ook ‘belang’ heeft bij de aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden – immers wordt de aanvraag niet onontvankelijk verklaard omwille van gebrek aan belang –, doch wordt aangegeven waarom *in casu* deze aanvraag onontvankelijk is, waarbij er op wordt gewezen dat de vereiste buitengewone omstandigheden niet worden aangetoond.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft voorgelegd en tevens een verklaring waaruit blijkt dat zij onmiddellijk tewerkgesteld kan worden van zodra zij over verblijfspapieren beschikt, dat in de aanvraag onder meer werd verwezen naar het feit dat zij niet meer kan terugkeren naar het herkomstland, dat zij onmiddellijk kan tewerkgesteld worden, dat zij verschillende jaren in België verblijft en zij geen problemen heeft met politie of gerecht, dat de aanvraag wel op ontvankelijke wijze werd ingediend, beperkt zij zich tot het louter niet eens zijn met de bestreden beslissing en tot het herhalen van de elementen van de aanvraag, doch weerlegt, noch ontkracht zij hiermee de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt waarom de opgegeven

elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden. Zij toont ook niet aan dat met één of meerdere van de door haar opgegeven elementen geen rekening werd gehouden of hieromtrent niet werd gemotiveerd.

De verzoekende partij betoogt nog dat het duidelijk is dat de verwerende partij met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen, doch toont geenszins aan dat *in casu* ten onrechte werd vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, in welk geval niet dient overgegaan te worden tot een beoordeling ten gronde.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat er geen enkel beletsel bestaat voor haar een aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis in te dienen en zich hierbij te beroepen op door de gemachtigde of de Raad te beoordelen buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden tot de exclusieve bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde behoort en dat de Raad hierover slechts een wettigheidstoetsing kan uitoefenen. Verder wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet belet is geworden haar aanvraag in te dienen, dat deze ook beoordeeld is geweest.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij *in casu* oordeelde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en om die reden de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaarde. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij *in casu* het begrip buitengewone omstandigheid zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een foutieve of kennelijk onredelijke manier heeft ingevuld. Desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. Zij dient wel concreet toe te lichten hoe ze die aanwendt en meer bepaald te verduidelijken waarom de door een vreemdeling aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, *quod in casu*. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de verwerende partij dient te motiveren waarom de aanvraag van andere personen die volgens de verzoekende partij in gelijkaardige omstandigheden vertoeven, wel onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij acht de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende, nauwkeurig en volledig, maar toont dit geenszins *in concreto* aan. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, slaagt zij er met haar betoog niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Zij toont niet aan dat de weergegeven motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn of op onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen. Zij kan gelet op de zeer uitgebreide motieven in de bestreden beslissing die duiden waarom de opgeworpen omstandigheden niet aantonen dat de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het herkomstland, bezwaarlijk opwerpen dat de bestreden beslissing *a priori* wordt afgewezen als zijnde onontvankelijk en dus niet kan behandeld worden, noch dat haar aanvraag 9bis *“ten onrechte niet behandeld is geworden”*. Nog minder kan de verzoekende partij gevolgd worden wanneer ze opwerpt dat er sprake zou zijn van een *“standaardargumentatie”*, vermits de verwerende partij rekening heeft gehouden met en gemotiveerd heeft aangaande omstandigheden die eigen zijn aan de verzoekende partij en zich niet heeft beperkt tot de loutere stelling dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, doch heeft geduid waarom de opgeworpen omstandigheden niet aantonen dat de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het herkomstland.

De Raad wijst er nogmaals op dat de verzoekende partij niet verhinderd werd een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen in België alsook dat de aanvraag niet werd afgewezen op grond van het niet hebben van belang. Evenmin werd de aanvraag afgewezen door de loutere vaststelling, zonder meer, dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, noch op grond van de vaststelling dat geen dergelijke omstandigheden werden ingeroepen. De in België ingediende aanvraag wordt afgewezen omdat de ingeroepen omstandigheden niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard waarbij uitgebreid wordt gemotiveerd over de redenen waarom deze niet worden aanvaard. In zoverre de verzoekende partij met de zin *“Dat op basis van deze motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoekster zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden”*, meent dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn waardoor diende te worden vastgesteld dat de aanvraag in België kon worden ingediend en de aanvraag ten gronde diende te worden beoordeeld, is zij het enkel niet eens met de vaststelling dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, doch toont zij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing die tot deze vaststelling hebben geleid, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij meent dat de argumentatie in de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde, gaat zij er aan voorbij dat indien geen buitengewone omstandigheden kunnen worden vastgesteld, zoals *in casu*, de aanvraag als onontvankelijk moet worden afgewezen waardoor niet dient overgegaan te worden tot een onderzoek ten gronde. Het is immers pas indien vastgesteld kan worden dat de aanvraag op onontvankelijke wijze in België kan ingediend worden, dat de gemachtigde gehouden is over te gaan tot een onderzoek ten gronde van de aanvraag.

2.1.11. Het is duidelijk dat de verzoekende partij volhardt in de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden en zelf van oordeel is dat ze wel degelijk aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft aangehaald in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dus niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus weliswaar blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aan de hand van deze andere eigen beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur zijn ruime discretionaire bevoegdheid in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft aangewend. Het is ook niet omdat de verwerende partij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaart, dat ze om die reden alleen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan.

2.1.12. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, de situatie van haarzelf en haar kinderen hier in België thans niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de

asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Door het CGVS wordt in de bestreden beslissing geenszins enig antwoord op deze argumentatie verschaft.”

2.2.2. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” dient erop gewezen te worden dat een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” niet kan worden aangevoerd, maar dat moet gepreciseerd worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen.

Gelet op hetgeen in het eerste middel met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het tweede middel dan ook slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij verwijst naar concrete beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.3. Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan verwezen worden naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in het eerste middel.

2.2.4. De verzoekende partij voert aan dat de redenen die werden aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins reeds beoordeeld zijn in het kader van de asielaanvraag, en dat zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, er zich dan nog een nieuwe beoordeling opdringt in het kader van de regularisatieprocedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Zij stelt dat het niet is omdat zij niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in het herkomstland en de situatie van haar en haar kinderen in België niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen, en nog minder dat de gemachtigde, omdat hij haar asielaanvraag heeft verworpen, thans in het kader van de regularisatieprocedure geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen. Zij stelt dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing geen antwoord wordt verschaft op deze argumentatie.

2.2.5. De Raad wijst in de eerste plaats erop dat het bekomen van een regularisatie thans niet aan de orde is in het kader van een beslissing met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag, dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is en niet de gemachtigde die de asielaanvraag heeft verworpen en dat het de gemachtigde is en niet voornoemde commissaris-generaal die de bestreden beslissing heeft genomen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij wel degelijk elementen met betrekking tot de situatie in haar thuisland en de situatie in België heeft mogen invoeren en dat de gemachtigde hierop ook is ingegaan in zijn motivering van de bestreden beslissing, zoals ook blijkt uit de bespreking van het eerste middel, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden of niet over heeft gemotiveerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de situatie in het thuisland niet meer zou mogen invoeren enkel omdat haar asielaanvraag werd verworpen. Dit wordt al helemaal niet gesteld met betrekking tot de situatie in België en haar aangevoerde sociale bindingen. Het betoog van de verzoekende partij in dit verband mist dan ook feitelijke grondslag. De Raad wijst erop dat het de verzoekende partij vrij stond de situatie in haar thuisland in te roepen, wat zij ook gedaan heeft. De verwerende partij heeft hieromtrent geoordeeld:

*“1/ Haar asielaanvraag dd. 21.12.2010, dat ze baseerde op de vermeende problemen van haar broer en diens schoonbroer, werd op 29.06.2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen.
(...)”*

*2/ Inzake haar 2de asielaanvraag dd. 30.12.2013 heeft de bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) dd. 24.01.2014, na onderzoek, een gemotiveerde beslissing genomen tot niet in overwegingneming van een meervoudige asielaanvraag. Deze weigeringsbeslissing werd haar betekend dd. 27.01.2014.
(...)”*

3/- Haar asielaanvraag dd. 05.12.2014 werd op 16.01.2015 afgesloten door het CGVS met opnieuw een beslissing tot niet in overwegingneming van een meervoudige asielaanvraag, haar betekend dd. 19.01.2015. (...)”

Ondanks de weigeringsbeslissingen houdt de betrokkene vol dat ze onmogelijk kan terugkeren naar het herkomstland gezien de onveilige toestand aldaar “ondanks het feit dat zij niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève.” Ze wijst op een eventuele schending van art. 3 EVRM en art. 1 van het Verdrag van New York en stelt dat het leven primeert op het vervullen van een formaliteit. Haar bewering inzake de vrees voor een terugkeer zijn uiterst vaag en bovendien haalt ze geen enkel nieuw element of stavingstuk aan. Een bloot argument kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.”

De verzoekende partij weerlegt voormelde motieven niet. Wanneer de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden haar problemen aanhaalt zoals reeds voorgelegd in de asielprocedure, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij verwijst naar de afgewezen asielaanvragen. Voorts blijkt uit bovenvermelde motieven dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, expliciet heeft geantwoord op het argument dat zij onmogelijk kan terugkeren naar het herkomstland gezien de onveilige toestand aldaar ondanks het feit dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, waarbij zij er op wijst dat de beweringen inzake de vrees voor terugkeer uiterst vaag zijn, de verzoekende partij geen nieuw element of stavingstuk aanbrengt en een bloot argument niet dienstig kan aangewend worden als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Tot slot wijst de Raad er op dat de verzoekende partij kan gevolgd worden in zoverre zij aangeeft dat de elementen betreffende haar situatie in België niet beoordeeld werden in het kader van de asielaanvraag. De Raad stelt echter vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat al deze elementen beoordeeld werden, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen geen rekening werd gehouden of omtrent welke elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

2.2.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.3.1. Het derde middel wordt door de verzoekende partij toegelicht als volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in het land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen meer dan 8 jaar met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen meer dan 8 jaar*
- *de verzoekster en haar familie zijn totaal verankerd*
- *er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid*
- *verzoekster kan onmiddellijk tewerkgesteld worden van zodra zij over legaal verblijf beschikt, waardoor niet enkel haar situatie verbetert maar tevens deze van de werkgever en deze van de Belgische maatschappij in het algemeen.*

Dat ingeval verzoekster naar het land van herkomst dient terug te keren verzoekster haar situatie ten eerste ontwricht zal zijn.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar AZER-BEIDJAN moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in haar persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat het gelet op de voorgaande elementen tegenaangewezen is dat verzoekster al dan niet tijdelijk naar haar land van herkomst zou terugkeren om daar dan een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen met alle nefaste gevolgen vanden.”

2.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het tweede middel heeft vastgesteld.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel kan verwezen worden naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in het eerste en het tweede middel.

2.3.3. In de mate dat de verzoekende partij zonder meer artikel 3 van het EVRM citeert, wijst de Raad erop dat zij niet duidelijk maakt op welke manier dit relevant is. Bovendien blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing op voormeld artikel 3 is ingegaan.

2.3.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat ten onrechte de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat zij haar aanvraag in het herkomstland kan indienen, dat de lange duur van het verblijf op het grondgebied, met name meer dan acht jaar, en de sterke integratie als buitengewone omstandigheid dienen aangenomen te worden, dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de integratie, dat zij omwille van buitengewone omstandigheden met België een goede band heeft, waarbij zij wijst op een verblijfsduur van meer dan acht jaar, het feit dat zij en haar familie volledig verankerd zijn, er sprake is van zeer goede integratie en werkbereidheid en op het feit dat zij onmiddellijk kan tewerkgesteld worden van zodra zij over legaal verblijf beschikt, waardoor niet enkel haar situatie verbetert maar tevens deze van de werkgever en deze van de Belgische maatschappij in het algemeen, dat in geval van terugkeer haar situatie ten zeerste ontwricht zou zijn, dat haar belangen geenszins gebaat zijn bij een terugkeer naar Azerbeidzjan om aldaar een aanvraag in te dienen, dat zij haar persoonlijk gekrent en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling, dat het verder onderbreken van het verblijf ten einde in het herkomstland een aanvraag in te dienen bij de diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen, dat gelet op deze elementen het tegenaangewezen is dat zij al dan niet tijdelijk naar haar herkomstland zou terugkeren om aldaar een aanvraag in te dienen met alle nefaste gevolgen vandien, beperkt zij zich tot het louter oneens zijn met de motieven van de bestreden beslissing en het herhalen van de door haar in haar aanvraag aangevoerde elementen, doch toont zij geenszins aan op welke wijze de concrete motieven omtrent de door haar aangevoerde en hiervoor vermelde elementen foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat met bepaalde elementen geen rekening werd gehouden, minstens verduidelijkt zij niet met welke concrete elementen de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

De Raad verwijst eveneens naar wat hieromtrent werd uiteengezet in de bespreking van het eerste middel.

2.3.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Uit de bespreking van het vierde middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1. De verzoekende partij adstrueert haar vierde middel als volgt:

“In AZERBEIDJAN komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

De situatie in AZERBEIDJAN is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Actueel zijn er tal van onveiligheidsfactoren in AZERBEIDJAN, waarbij verzoekster destijds de problemen is moeten ontvluchten om er nooit meer te durven terug te keren.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

Dat verzoekster haar problemen in het land van herkomst reeds herhaaldelijk uiteengezet heeft.

Dat de gemelde elementen nopen tot een uiterste voorzichtigheid en thans niet kan verlangd worden dat zij naar daar terugkeert om dan daar een procedure art. 9 BIS VW op te starten en de afloop aldaar af te wachten.

Minstens is het zo dat deze situatie in AZERBEIDJAN diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar mishandelingen vaststaande praktijk zijn (EVRM)."

2.4.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar vierde middel niet ingaat. Gelet op hetgeen in de bespreking van het eerste middel met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het vierde middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op bevelen om het grondgebied te verlaten, en van artikel 5 van het EVRM, dat betrekking heeft op de vrijheidsberoving, zet de verzoekende partij niet uiteen en de Raad ziet niet in op welke manier deze bepalingen relevant zouden zijn in het licht van de bestreden beslissing, een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In deze mate mist het vierde middel dan ook juridische grondslag.

2.4.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

2.4.5. De verzoekende partij stelt dat zij haar problemen in haar land van herkomst reeds herhaaldelijk heeft uiteengezet en dat het minstens zo is dat de situatie in Azerbeidzjan diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat zij gevraagd wordt een procedure te starten in een land waar mishandelingen een vaststaande praktijk zijn.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Uit haar uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het komt aldus aan de verzoekende partij toe om de elementen aan te brengen waarom de situatie in Azerbeidzjan heden dermate onveilig is dat zij er niet zou kunnen terugkeren om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Het komt de verwerende partij toe de aangehaalde elementen te beoordelen, doch geenszins, in het kader van het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, om zelf – zonder dat hiertoe door de aanvrager elementen worden aangebracht – de (actuele) algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst te onderzoeken, te beoordelen en hierover te motiveren. Bovendien blijkt uit wat volgt dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen betreffende de situatie in Azerbeidzjan, zodat zij geenszins aantoont welk belang zij heeft bij haar betoog dat de situatie in Azerbeidzjan diende beoordeeld te worden.

In haar aanvraag heeft de verzoekende partij elementen met betrekking tot de situatie in het land van herkomst aangehaald en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij omtrent deze aangehaalde elementen, mede in het licht van artikel 3 van het EVRM, heeft geoordeeld:

*“1/ Haar asielaanvraag dd. 21.12.2010, dat ze baseerde op de vermeende problemen van haar broer en diens schoonbroer, werd op 29.06.2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen.
(...)”*

*2/ Inzake haar 2de asielaanvraag dd. 30.12.2013 heeft de bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) dd. 24.01.2014, na onderzoek, een gemotiveerde beslissing genomen tot niet in overwegingneming van een meervoudige asielaanvraag. Deze weigeringsbeslissing werd haar betekend dd. 27.01.2014.
(...)”*

3/- Haar asielaanvraag dd. 05.12.2014 werd op 16.01.2015 afgesloten door het CGVS met opnieuw een beslissing tot niet in overwegingneming van een meervoudige asielaanvraag, haar betekend dd. 19.01.2015. (...)”

Ondanks de weigeringsbeslissingen houdt de betrokkene vol dat ze onmogelijk kan terugkeren naar het herkomstland gezien de onveilige toestand aldaar “ondanks het feit dat zij niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève.” Ze wijst op een eventuele schending van art. 3 EVRM en art. 1 van het Verdrag van New York en stelt dat het leven primeert op het vervullen van een formaliteit. Haar bewering inzake de vrees voor een terugkeer zijn uiterst vaag en bovendien haalt ze geen enkel nieuw element of stavingstuk aan. Een bloot argument kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.”

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Met haar betoog in het vierde middel waar zij wijst op verschillende problemen van mensenrechtenschendingen in Azerbeidzjan en stelt dat de situatie er ernstig is en blijft en de situatie van personen in de Kaukasus in het algemeen ernstig is en blijft, dat er actueel tal van onveiligheidsfactoren in Azerbeidzjan zijn waarbij zij destijds de problemen is moeten ontvluchten om er nooit meer te durven terug te keren, dat deze elementen nopen tot uiterste voorzichtigheid, beperkt zij zich opnieuw tot een vaag, niet onderbouwd betoog, en toont zij geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat haar asielaanvraag die zij baseerde op vermeende problemen met haar broer en diens schoonbroer afgesloten werd met een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en dat haar bewering inzake vrees voor terugkeer uiterst vaag is en zij geen enkel nieuw element of stavingstuk aanbrengt, dat het een bloot argument betreft. Zij toont niet aan met welke concrete elementen die wijzen op een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en die zij had aangehaald ter gelegenheid van haar aanvraag, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

Waar de verzoekende partij stelt dat van haar niet kan verwacht worden dat zij naar haar land van herkomst terugkeert om daar een procedure op te starten en de afloop aldaar af te wachten, beperkt zij zich tot louter niet eens zijn met de beoordeling van de verwerende partij, doch weerlegt, noch ontkracht hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin verduidelijkt wordt waarom de aangevoerde omstandigheden *in casu* niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden die het voor de verzoekende partij buitengewoon moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in haar herkomstland.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4.6. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zou mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie

betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een vaag, niet onderbouwd betoog. Zij beperkt zich tot loutere beweringen met betrekking tot de situatie in Azerbeidzjan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

2.4.7. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In een vijfde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet haar vijfde middel uiteen als volgt:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in AZERBEIDJAN er een is waar verzoekster een reëel risico op bedreiging loopt gelet op hetgeen reeds in het verleden is gebeurd.

Door haar verleden zal verzoekster ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer zij zou terug keren naar haar land van herkomst, desgevallend met de dood van haarzelf en haar familieleden tot gevolg.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissing ook dient geschorst te worden aangezien er anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekster.”

2.5.2. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie met betrekking tot de subsidiaire bescherming, laat zij na uiteen te zetten op welke manier deze rechtspraak relevant zou zijn in het licht van een beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5.4. De verzoekende partij stelt dat zij reeds heeft aangetoond dat de situatie tot op heden in Azerbeidzjan er een is waar zij een reëel risico loopt op bedreiging, hetgeen in het verleden reeds gebeurd is, dat zij door haar verleden ongetwijfeld de grootste moeilijkheden zal ondervinden wanneer zij zou terugkeren naar het herkomstland, met desgevallend de dood van haarzelf en haar familie tot gevolg, dat door de verwerende partij dus diende overgegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn, meer bepaald diende zij zich ervan te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico loopt een mensonwaardige behandeling te ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar het herkomstland ongeacht de ongeloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielaanvraag. Zij meent dat indien deze beoordeling niet gebeurd is en door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing inzake haar regularisatieaanvraag er een manifeste schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is. De verzoekende partij betoogt dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld werd dat de verdragsstaten moeten toetsen of er sprake is van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat *in casu* geenszins blijkt uit de motivering, wel integendeel, dat een onderzoek terzake werd gedaan en er dus hieromtrent niet werd gemotiveerd, dat in elk geval nooit de actuele situatie in het land van herkomst is onderzocht alvorens het nemen van de bestreden beslissing, dat dit minstens niet blijkt uit de motivering.

2.5.5. De verzoekende partij lijkt er met haar betoog aan voorbij te gaan dat de bestreden beslissing het onontvankelijk verklaren van een aanvraag tot machtiging tot verblijf betreft en geen bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Uit haar uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het komt aldus aan de verzoekende partij toe om de elementen aan te brengen waarom de situatie in Azerbeidzjan heden dermate onveilig is voor haar specifiek of omwille van de algemene veiligheidssituatie dat zij er niet zou kunnen terugkeren om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Het komt de verwerende partij toe de aangehaalde elementen te beoordelen, doch geenszins, in het kader van het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, om zelf – zonder dat dergelijke elementen worden aangebracht in de aanvraag – de (actuele) algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst te onderzoeken, te beoordelen en hierover te motiveren indien. Bovendien blijkt uit de bespreking van het vierde middel dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen betreffende de situatie in Azerbeidzjan, zodat zij geenszins aantoonde welk belang zij heeft bij haar betoog dat de situatie in Azerbeidzjan diende beoordeeld te worden.

In haar aanvraag heeft de verzoekende partij elementen met betrekking tot de situatie in het land van herkomst aangehaald en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij omtrent deze aangehaalde elementen, mede in het licht van artikel 3 van het EVRM, heeft geoordeeld:

“1/ Haar asielaanvraag dd. 21.12.2010, dat ze baseerde op de vermeende problemen van haar broer en diens schoonbroer, werd op 29.06.2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen.

(...)

2/ Inzake haar 2de asielaanvraag dd. 30.12.2013 heeft de bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) dd. 24.01.2014, na onderzoek, een gemotiveerde beslissing genomen tot niet in overwegingneming van een meervoudige asielaanvraag. Deze weigeringsbeslissing werd haar betekend dd. 27.01.2014.
(...)

3/- Haar asielaanvraag dd. 05.12.2014 werd op 16.01.2015 afgesloten door het CGVS met opnieuw een beslissing tot niet in overwegingneming van een meervoudige asielaanvraag, haar betekend dd. 19.01.2015. (...)

Ondanks de weigeringsbeslissingen houdt de betrokkene vol dat ze onmogelijk kan terugkeren naar het herkomstland gezien de onveilige toestand aldaar "ondanks het feit dat zij niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève." Ze wijst op een eventuele schending van art. 3 EVRM en art. 1 van het Verdrag van New York en stelt dat het leven primeert op het vervullen van een formaliteit. Haar bewering inzake de vrees voor een terugkeer zijn uiterst vaag en bovendien haalt ze geen enkel nieuw element of stavingstuk aan. Een bloot argument kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft."

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Betreffende de door de verzoekende partij aangehaalde veiligheidssituatie voor haar persoonlijk en in het algemeen in Azerbeidzjan heeft de verwerende partij er aldus op gewezen dat haar asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de volgende asielaanvragen werden afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname.

Gezien de verwerende partij niet enkel heeft verwezen naar de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus maar ook naar de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan de verzoekende partij bezwaarlijk laten uitschijnen dat in de bestreden beslissing niet werd ingegaan op het risico op een mensonwaardige behandeling (los van de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielaanvraag).

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Elgafaji oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, "een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM" (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15, a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

Gelet op voormelde vaststellingen kon de verwerende partij omtrent de aangevoerde problemen in het verleden en betreffende de algemene veiligheidssituatie volstaan met de verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad in het kader van de asielaanvragen van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij gehouden was de actuele situatie na te gaan, gaat zij er aan voorbij dat in de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent geoordeeld werd "Haar bewering inzake de vrees voor een terugkeer zijn uiterst vaag en bovendien haalt ze geen enkel nieuw element of stavingstuk aan. Een bloot argument kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid." Gelet op het feit dat het, zoals reeds meermaals aangegeven, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf

toekomt aan de verzoekende partij zelf om elementen aan te brengen en te bewijzen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, kon de verwerende partij in het licht van de beoordeling van artikel 3 van het EVRM volstaan met de verwijzing naar de asielaanvraag en voormelde motieven. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat haar beweringen inzake de vrees voor terugkeer uiterst vaag zijn en dat zij geen enkel nieuw element of stavingstuk aanhaalt.

Gelet op de in de bestreden beslissing weergegeven motieven betreffende de aangevoerde situatie in Azerbeidzjan, waarbij gewezen wordt op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, de weigering van inoverwegingname van de overige asielaanvragen en het feit dat de in de aanvraag naar voren gebrachte bewering inzake de vrees voor terugkeer uiterst vaag is en de verzoekende partij geen nieuw element of stavingstuk aanhaalt, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat er geen beoordeling is gebeurd en automatisch werd overgegaan tot het afleveren van een negatieve beslissing.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5.6. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zou mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een vaag, niet onderbouwd betoog. Zij beperkt zich tot loutere en vage beweringen met betrekking tot de situatie in Azerbeidzjan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

2.5.7. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat zij geen schending van voormelde bepaling aantoonde.

Een schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5.8. Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER